

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Nysie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Remigiusz Drzewiecki
Protokolant:	protokolant sądowy Joanna Pilc-Syposz

po rozpoznaniu w dniu 27 marca 2015 r. na rozprawie w N.

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w B. (Szwajcaria)

przeciwko E. S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej E. S. na rzecz strony powodowej (...) z siedzibą w B. (Szwajcaria) kwotę 3.318,14 zł (trzy tysiące trzysta osiemnaście złotych i czternaście groszy) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty:

- 1.331,77 zł (jeden tysiąc trzysta trzydzieści jeden złotych i siedemdziesiąt siedem groszy) od dnia 20.06.2009 r. do dnia zapłaty ,

- 1.986,37 zł (jeden tysiąc dziewięćset osiemdziesiąt sześć złotych i trzydzieści siedem groszy) od dnia 05.03.2012 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanej E. S. na rzecz strony powodowej (...) z siedzibą w B. (Szwajcaria) kwotę 42 zł (czterdzieści dwa złote) tytułem kosztów opłaty sądowej, kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz kwotę 17 zł (siedemnaście złotych) tytułem kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 05.03.2012 r. strona powodowa (...) z siedzibą w B. (Szwajcaria) zwrócił się do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny o wydanie w elektronicznym postępowaniu upominawczym nakazu zapłaty przeciwko pozwanej E. S. i zasądzenie nim na rzecz strony powodowej kwoty 3.318,14 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot: 1.331,77 zł od dnia 20.06.2009 r. do dnia zapłaty i 1.986,37 zł od dnia 05.03.2012 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na rzecz strony powodowej od pozwanej kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego poniesionych w sprawie.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności zawartej w dniu 19 czerwca 2009 roku pomiędzy (...) Bank S. A. w G., a (...) z siedzibą w Szwajcarii nastąpił przelew wierzytelności przeciwko pozwanej. O przelewie wierzytelności pozwana została poinformowana zawiadomieniem z dnia 4 lipca 2009 roku. Zobowiązanie pozwanej wobec cedenta wynikało z zawartej umowy kredytu nr 412 (...). Kredyt nie został przez pozwaną zwrócony, w związku z czym cedent uznał kwotę niespłaconą za zadłużenie przeterminowane. Strona

powodowa kupiła wierzytelność w łącznej kwocie 3.318,14 zł na którą składały się: należność główna w kwocie 1.331,77 zł oraz odsetki od należności głównej w kwocie 1.986,37 zł, które cedent naliczył zgodnie z zawartą z pozwaną umową kredytową. Mając na względzie fakt, iż powód nabył wierzytelność z prawem naliczania dalszych odsetek, żądał odsetek ustawowych od należności głównej od dnia następnego po nabyciu wierzytelności oraz odsetek naliczonych przez cedenta przed sprzedażą wierzytelności od dnia wniesienia pozwu. Strona powodowa podniosła też, że wykazała wolę polubownego rozwiązania przedmiotowej sprawy podejmując próby rokowań drogą telefoniczną oraz kierując do pozwanego wezwania do dobrowolnego spełnienia należności. Pozwana nie uregulowała ciężących na niej zobowiązań.

W dniu 26.04.2012 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty wobec pozwanej E. S. i nakazał jej zapłatę wyżej określonych kwot dochodzonych pozwem.

Pozwana E. S. złożyła skuteczny sprzeciw od tego orzeczenia (k. 6), w którym podniosła zarzut przedawnienia roszczenia, co spowodowało wydanie przez Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny postanowienia z dnia 11.03.2014 r. (k. 10/II), w którym Sąd ten stwierdził skuteczność złożonego sprzeciwu i tym samym przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu sądowi na zasadach ogólnych. Pozwana podniosła, że powództwo uległo przedawnieniu z upływem trzyletniego okresu przedawnienia. W związku z powyższym domagała się oddalenia powództwa.

W piśmie procesowym z dnia 25.09.2014 r., stanowiącym odpowiedź na sprzeciw pozwanej (k. 93-95), strona powodowa wskazała, iż w realiach zastałego układu faktycznego zarzut przedawnienia nie może zostać uwzględniony, albowiem doszło do przerwania biegu terminu przedawnienia na skutek toczącego się postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy SR w Nysie z siedzibą przy ul. (...) w N. pod sygn. akt I Km 755/05, które zostało zakończone w dniu 06.03.2009 r., to jest w dniu uprawomocnienia się postanowienia komorniczego o umorzeniu prowadzonej egzekucji z uwagi na jej bezskuteczność.

Na rozprawie dnia 27 marca 2015 r. pozwana E. S. podtrzymała żądanie oddalenia powództwa z uwagi na przedawnienia roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21.02.2003 r. pozwana E. S. złożyła do (...) Bank Spółka Akcyjna w G. wniosek o przyznanie kredytu gotówkowego. W tym samym dniu, wyżej wskazane strony zawarły umowę kredytu gotówkowego numer (...), na mocy której, bank udzielił E. S. kredytu gotówkowego w wysokości 3.448,28 zł, na okres od 24.02.2003 r. do 24.02.2006 r., z przeznaczeniem na cele konsumpcyjne. Udzielony kredyt został oprocentowany według zmiennej stopy procentowej wyrażonej w stosunku rocznym, która w dniu zawarcia umowy wynosiła 24,5 % w skali roku. Strony umowy ustaliły, iż niespłacona w terminie kwota kredytu może zostać potraktowana przez bank jako zadłużenie przeterminowane, od którego bank ma prawo pobierać odsetki karne w wysokości 31,5 % w stosunku rocznym.

Pozwana nie spłaciła w terminie udzielonego jej kredytu.

dowód:

- z wniosku o udzielenie kredytu, k. 44-45,

- z umowy o kredyt gotówkowy k. 40-42.

W dniu 25.07.2005 r. (...) Bank S. A. w G. złożyła do Komornika Sądowego Rewiru I przy Sądzie Rejonowym w Nysie A. M. wniosek o wszczęcie i prowadzenie egzekucji przeciwko dłużnikowi E. S. na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 8 kwietnia 2005 r. zaopatrzonego w sądową klauzulę wykonalności postanowieniem SR w Nysie wydanym w sprawie I Co 681/05. Z uwagi na brak majątku po stronie dłużniczki pozwalającego na zaspokojenie wierzytelności strony powodowej, wyżej wymieniony organ egzekucyjny w dniu 18.02.2009 r. umorzył postępowanie egzekucyjne z uwagi na bezskuteczność egzekucji. W dniu 25 lutego 2009 (...) Bank S. A. w G. skierował do komornika pismo o rozważenie możliwości umorzenia postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt

3 k.p.c. Postanowienie o umorzeniu wraz z tytułem wykonawczym doręczono wierzycielowi (...) Bank S. A. w G. w dniu 13.03.2009 r.

W dniu 19.06.2009 r. (...) Bank Spółka Akcyjna w G. (następca prawny (...) Bank Spółka Akcyjna w G.) zawarł z stroną powodową (...) z siedzibą w B. umowę sprzedaży wierzytelności, w tym wierzytelności wobec pozwanej wynikającej z umowy kredytu (...) w wysokości 3.318,14 zł.

W dniu 04.07.2009 r. strona powodowa zawiadomiła pozwaną o przelewie wierzytelności.

W dniu 18.07.2014 r. strona powodowa wezwała E. S. do zapłaty kwoty 5.342,38 zł w terminie do dnia 25.07.2014 r. Pozwana nie uczyniła zadość przedmiotowemu wezwaniu.

dowód:

- z dokumentów znajdujących się w aktach komorniczych I Km 755/05,
- z umowy sprzedaży wierzytelności wraz z załącznikami. k. 27-38,
- z zawiadomienia o przelewie wierzytelności k. 39,
- z wezwania do zapłaty k. 47,
- z odpisu KRS k. 54-87,
- fakt bezsporny.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Sprawę rozpoznano w postępowaniu uproszczonym.

W pierwszej kolejności godzi się zauważyć, że zrekonstruowany stan faktyczny niniejszej sprawy jawił się jako bezsporny. Pozwana nie kwestionowała zarówno okoliczności związanych z zawarciem umowy o kredyt gotówkowy, jak i tego, że nie spłaciła w terminie całej należności, zgodnie z treścią zawartego kontraktu. Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzone zarówno w toku postępowania rozpoznawczego, jak również w aktach komorniczych, którym dał pełną wiarę i które to dały podstawę do dokonywania ustaleń w zakresie faktu zawarcia umowy kredytowej przez pozwaną ze stroną powodową, skutecznego dokonania przelewu wierzytelności przez pierwotnego wierzyciela na rzecz podmiotu inicjującego przedmiotowe postępowanie oraz okoliczności związanych z prowadzonym postępowaniem egzekucyjnym, jego bezskutecznością oraz datą uprawomocnienia się umorzenia postępowania egzekucyjnego, którą należało określić na dzień 21.03.2009 r., z uwagi na to, iż poprzedniego dnia upłynął siedmiodniowy termin liczony od dnia doręczenia odpisu postanowienia wierzycielowi do złożenia środka zaskarżenia na wyżej wskazaną decyzję procesową kończącą postępowanie egzekucyjne.

Strony zawisłego sporu były w sporze w zakresie charakteru zaistniałego pomiędzy nimi zobowiązania. W ocenie pozwanej zobowiązanie to ma charakter naturalny.

Na wstępie wskazać należy, iż zgodnie z ogólną dyrektywą interpretacyjną zawartą w przepisie art. 354 § 1 i 2 k.c. dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje także w sposób odpowiadający tym zwyczajom (§ 1), w taki sam sposób powinien współdziałać przy wykonaniu zobowiązania wierzyciel (§ 2).

Przyjmując zatem, że między stroną powodową a pozwaną został skutecznie nawiązany stosunek zobowiązaniowy ocenić należało, czy w realiach przedmiotowej sprawy zaktualizowały się przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanej, określone w art. 471 k.c.

Przepis art. 471 k.c., będący podstawą prawną roszczenia wysuwanego przez stronę powodową, wprowadza trzy zasadnicze przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania. Są nimi: fakt niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, powstanie szkody oraz istnienie adekwatnego związku przyczynowego, w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. Dodać przy tym należy, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania musi być spowodowane okolicznościami, za które dłużnik ponosi odpowiedzialność.

Z uwagi jednak na bezsporny charakter okoliczności związanych z niewykonaniem umowy kredytowej przez pozwaną uznać należało, iż wszelkie przesłanki zawarte w treści normatywnej art. 471 k.c. w realiach niniejszego układu faktycznego w pełni się zaktualizowały.

Przechodząc do zasadniczej części rozważań godzi się zauważyć, odnosząc się bezpośrednio do głównego i zarazem jedyne zarzutu wysnuwanego w toku procesu przez pozwaną, iż zgodnie z przepisem art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba, że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Co do zasady, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata (art. 118 k.c.). Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 zd. 1 k.c.).

Zaakcentować należy, że ustawowym skutkiem przedawnienia jest powstanie po upływie terminu przedawnienia po stronie tego, przeciwko komu przysługuje roszczenie, uprawnienia do uchylenia się od jego zaspokojenia. Wykonanie tego uprawnienia powoduje, że roszczenie już nie może być skutecznie dochodzone. Dotyczy to nie tylko roszczenia głównego, ale i odsetek za opóźnienia – tak Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 10.11.1995r., w sprawie o sygn. akt III CZP 156/95. Przedawnione roszczenie zmienia się w tzw. zobowiązanie niezupełne (naturalne), którego skutkiem upływu terminu przedawnienia jest utrata możliwości egzekucji roszczenia zasądzonego prawomocnym orzeczeniem lub objętego ugodą sądową.

Pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia, zgłoszonego w pozwie. Niewątpliwe roszczenie to jest związane z prowadzeniem działalności gospodarczej podmiotu, od którego strona powodowa nabyła wierzytelność (z tytułu umowy kredytowej zawartej z bankiem), których termin przedawnienia wynosi trzy lata. Jak wynika z ustalonego w sprawie stanu faktycznego, termin zapłaty ostatniej raty kredytu ustalono na dzień 24.02.2006r. (§ 1 umowy). Wymagalność roszczenia o zapłatę ostatniej raty nastąpiła więc w dniu 24.02.2006 r. Zatem przedawnienie roszczenia nastąpiłoby najpóźniej w dniu 24.02.2009r.

Wierzyciel chcąc zapobiec przedawnieniu musi doprowadzić do przerwania biegu przedawnienia zgodnie z art. 123 k.c. Przepisy art. 123 k.c., najogólniej rzecz biorąc, przewidują trzy grupy przyczyn (zdarzeń) powodujących przerwanie biegu terminu przedawnienia. Zgodnie z limitatywnym wyliczeniem zawartym w tym przepisie, przerwanie biegu terminu przedawnienia następuje przede wszystkim poprzez każdą czynność dokonaną przed właściwymi, wskazanymi w art. 123 § 1 punkt 1 k.c. organami powołanymi do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia i z takim przypadkiem mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie. Organami, o jakich mowa w art. 123 § 1 punkt 1 k.c., są bez wątpienia sądy powszechne, sądy polubowne oraz komornicy sądowi.

Bieg przedawnienia przerywa na pewno wniosek o wszczęcie egzekucji. W świetle niewątpliwie wszczętej w dniu 25.07.2005 r. u Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Nysie A. M. egzekucji przeciwko pozwanej, prowadzonej pod sygn. I Km 755/05, doszło do przerwania biegu przedawnienia.

Istotą przerwania biegu przedawnienia jest po pierwsze to, że termin przedawnienia przestaje upływać z chwilą zaistnienia okoliczności powodującej przerwę i nie biegnie (w sytuacji opisanej w art. 124 § 2 k.c.) przez cały czas jej trwania, po drugie zaś to, że po ustaniu tej okoliczności termin przedawnienia biegnie od początku, w całej swej długości, tak jakby wcześniej nie upłynęła żadna jego część. R. legis tej instytucji sprowadza się do zmotywowania wierzyciela do dochodzenia swojego roszczenia w okresie biegu terminu przedawnienia. Po przerwie następuje więc nowy początek biegu terminu przedawnienia. W przepisie art. 124 § 2 k.c. uregulowano kwestię przerwania przedawnienia jako skutku czynności podjętej przed organem powołanym do egzekwowania roszczeń. W takiej sytuacji przedawnienie nie zaczyna biec na nowo, dopóki postępowanie nie zostanie zakończone.

Przepis art. 124 § 1 k.c. verba legis stanowi o "każdym przerwaniu przedawnienia", a więc wyraźnie wskazuje, iż jest możliwe wielokrotne przerywanie biegu terminu przedawnienia tego samego roszczenia. Postępowanie egzekucyjne przeciwko pozwanej uległo zakończeniu w dniu 21.03.2009 r. kiedy prawomocne wobec wierzyciela stało się postanowienie komornika o umorzeniu egzekucji wobec pozwanej wobec bezskuteczności egzekucji. Zakończenia przerwy biegu terminu przedawnienia należy łączyć z prawomocnością orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie w najściślejszym tego słowa znaczeniu, a więc w rozumieniu przepisu art. 363 § 1 k.p.c. Postanowienia komornika o umorzeniu postępowania z urzędu lub na wniosek podlegają zaskarżeniu; bieg przedawnienia rozpoczyna się w chwili uprawomocnienia się orzeczeń.

Niewątpliwie postępowanie egzekucyjne zostało prawomocnie umorzone w dniu 21.03.2009 r. i od tego momentu rozpoczął na nowo bieg terminu przedawnienia. Moment ten został wyznaczony końcem biegu terminu na złożenie środka odwoławczego upływającego z końcem 7 dnia liczonego od dnia doręczenia stronie powodowej orzeczenia komorniczego. Strona pozwana, jeszcze pismem z dnia 25 lutego 2009 r., skierowanym do komornika, akcentowała możliwość umorzenia postępowania egzekucyjnego, ergo - do tego momentu postanowienie komornicze jeszcze nie zostało doręczone stronie powodowej. Jak wynika ze zwrotnego poświadczenia odbioru przesyłki znajdującego się w aktach Km 755/05 odpis postanowienia o umorzeniu wraz z tytułem wykonawczym doręczono wierzycielowi dnia 13 marca 2009 r.

Pozew natomiast został wniesiony w niniejszej sprawie w dniu 5.03.2012r.

Zatem, uznać należało, iż roszczenie strony powodowej nie uległo przedawnieniu, a wobec bezspornej okoliczności wynikającej z niewykonania umowy kredytowej w zakresie spłaty należności oznaczonej w umowie przez pozwaną należało orzec jak w punkcie I tenoru sentencji wyroku.

Strona powodowa wystąpiła także z żądaniem zasądzenia na jej rzecz odsetek ustawowych od kwot: 1.331,77 zł od dnia 20.06.2009 r. do dnia zapłaty i 1.986,37 zł od dnia 05.03.2012 r. do dnia zapłaty. Podstawę prawną zasądzenia odsetek stanowią przepisy art. 481 k.c. Z przepisu § 1 tego artykułu wynika, iż jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody.

Chwilę, w której dłużnik dopuszcza się opóźnienia, określić należy na podstawie art. 476 k.c. Przepis ten wskazuje na obiektywny stan faktyczny, który jest podstawą postawienia dłużnikowi zarzutu nieterminowego wykonania zobowiązania. Dłużnik dopuszcza się zatem zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela.

Z uwagi na opóźnienie pozwanej w spełnieniu świadczenia wtórnego wierzyciela oraz z uwagi na okoliczność, iż pozwana opóźniała się w spełnieniu świadczenia już wobec swojego pierwotnego wierzyciela, roszczenie strony powodowej o świadczenie uboczne należało w pełni zaakceptować.

Orzeczenie o kosztach czerpie normatywne uzasadnienie w regulacji zawartej w art. 98 § 1 k.p.c. Na koszty procesu w niniejszej sprawie składały się: opłata od pozwu w wysokości 42 zł, koszty zastępstwa prawnego w wysokości 600 zł oraz 17 zł jako koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Z uwagi na to, że pozwana przegrała sprawę w całości,

w myśl wyżej wskazanego przepisu, całość poniesionych kosztów przez stronę wygrywającą, winna być przez nią zwrócona.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w tenorze sentencji wyroku.